EUROOPA KOMISJON

Brüssel 9.3.2010
KOM(2010) 83 lõplik

2010/0051 (COD)

Ettepanek:

EUROOPA PARLAMENDI JA NÕUKOGU MÄÄRUS,

millega kehtestatakse eeskirjad ja üldpõhimõtted, mis käsitlevad liikmesriikide läbi viidava kontrolli mehhanisme, mida kohaldatakse komisjoni rakendamisvolituste teostamise suhtes

SELETUSKIRI

1. ETTEPANEKU TAUST: UUS INSTITUTSIONAALNE RAAMISTIK

1. detsembril 2009 jõustunud Lissaboni lepinguga (edaspidi „uus alusleping”) muudetakse seadusandja poolt komisjonile delegeeritud rakendamisvolituste raamistikku märkimisväärselt. Erinevalt Euroopa Ühenduse asutamislepingu (edaspidi „EÜ asutamisleping”) sätetest (artiklist 202) eristatakse uues aluslepingus selgelt ühest küljest komisjonile delegeeritud õigust võtta vastu muid kui seadusandlikke akte, mis on üldkohaldatavad, mis täiendavad või muudavad seadusandliku akti teatavaid mitteolemuslikke osi (delegeeritud õigusakte), ning teisest küljest komisjonile antud õigust võtta vastu rakendusakte. Kõnealuste õigusaktide suhtes kohaldatakse täiesti erinevaid õigusraamistikke:

– uue aluslepingu (delegeeritud õigusakte käsitlevate) sätetega, mis on esitatud Euroopa Liidu toimimise lepingu (edaspidi „alusleping”) artiklis 290, antakse seadusandjale õigus komisjoni õiguste kasutamist kontrollida delegeerimise tagasi võtmise õiguse ja/või vastuväidete esitamise õiguse abil. Juba kõnealused sätted ise on piisavad ning nende kohaldamiseks ei ole vaja eraldi õiguslikult siduvat raamistikku.

– Uue aluslepingu rakendusakte käsitlevate sätetega, mis on esitatud aluslepingu artiklis 291, ei nähta Euroopa Parlamendile ega nõukogule komisjoni rakendamisvolituste teostamise kontrollimisel ette mingit rolli. Sellist kontrolli saavad teostada vaid liikmesriigid ja sellise kontrolli mehhanismide kehtestamiseks on vaja õiguslikku raamistikku.

Kaht väga erinevat õigusraamistikku luues püüdsid uue aluslepingu autorid kahe erinevat liiki õigusakti iseloomu paremini arvesse võtta:

– delegeeritud õigusaktide puhul delegeerib seadusandja komisjonile õiguse võtta meetmeid, mida ta oleks võinud võtta ise. Seetõttu kontrollib komisjonile delegeeritud õiguste kasutamist seadusandja.

– Rakendusaktide puhul on kontekst sootuks teine. Euroopa Liidu õiguslikult siduvate aktide rakendamise eest vastutavad loomupäraselt liikmesriigid. Juhtudel, mil selliseid põhilisi õigusakte peab rakendama ühetaolistel tingimustel, peab rakendamisvolitusi teostama aga komisjon. Seetõttu vastutavad komisjoni rakendamisvolituste teostamise kontrollimise eest liikmesriigid.

Uue aluslepingu sätetega pannakse seadusandjad võrdsetesse tingimustesse ka volituse alusel antud õiguste ja rakendamisvolituste andmise seisukohast.

EÜ asutamislepingu kohaselt võis rakendamisvolitused komisjonile anda nõukogu. Teatavatel juhtudel võis nõukogu jätta rakendamisvolitused ka endale.

Uue aluslepingu sätete kontekstis võib rääkida aluslepingust tulenevast otsesest kohustusest, mille kohaselt juhul, kui see on vajalik õigusaktide ühetaolise rakendamise tagamiseks, peab kõnealuste õigusaktidega andma rakendamisvolitused komisjonile. Põhjendatud juhtudel ning Euroopa Liidu lepingu (edaspidi „ELi leping”) artiklites 24 ja 26 sätestatud juhtudel võib nende õigusaktide alusel anda rakendamisvolitused komisjoni asemel ka nõukogule. See aga

ei tähenda, et nõukogul oleks mingi roll komisjonile antud rakendamisvolituste teostamise kontrollimisel.

Uues aluslepingus on selgelt sätestatud, et juhul, kui kontrollimist nõutakse õiguslikult siduva Euroopa Liidu õigusaktiga, kontrollivad komisjonipoolset rakendamist üksnes liikmesriigid.

Aluslepingu artikli 290 rakendamise osas on komisjon esitanud oma seisukohad delegeeritud õigusaktide ulatuse, õiguste delegeerimise raamistiku ja delegeeritud õigusaktide koostamiseks kasutatavate töömeetodite kohta teatises Euroopa Parlamendile ja nõukogule (KOM(2009)673, 9. detsember 2009).

2. ETTEPANEKU EESMÄRGID JA SISU

2.1. Ettepaneku põhjendus ja olulisemad põhimõtted

Aluslepingu artiklis 291 on sätestatud, et Euroopa Parlament ja nõukogu sätestavad seadusandliku tavamenetluse kohaselt eelnevalt määruste abil eeskirjad ja üldpõhimõtted, mis käsitlevad liikmesriikide läbi viidava kontrolli mehhanisme, mida kohaldatakse komisjoni rakendamisvolituste teostamise suhtes. Käesoleva ettepaneku eesmärk on rakendada aluslepingu artiklit 291.

Käesolev ettepanek juhindub ennekõike aluslepingu uutest sätetest ja punktis 1 kirjeldatud uuest institutsionaalsest raamistikust. Leping tugineb aga ka nõukogu otsusele 1999/468/EÜ (edaspidi „komiteemenetluse otsus”) ja otsuse rakendamisel saadud kogemusele, selle sätteid samas lihtsustades, võttes eelkõige arvesse järgnevaid üldpõhimõtteid:

– komisjoni rakendamisvolituste teostamise kontrollimise eest vastutavad liikmesriigid;

– menetlusnõuded peaksid olema proportsionaalsed rakendusaktide iseloomuga.

2.2. Ettepaneku peamised elemendid, sealhulgas sarnasused ja uuendused seoses komiteemenetluse otsusega

Ettepaneku põhielemendid on järgnevad:

– ettepanekus säilitatakse komiteemenetluse otsuses (artiklis 3) sätestatud komiteestruktuur, kuid seda ratsionaliseeritakse vastavalt alltoodule:

– ette on nähtud vaid kaks menetlust: nõuandemenetlus, mille puhul võetakse arvesse olemasolevat nõuandemenetlust, ning uus kontrollimenetlus, mis asendab olemasolevad korralduskomitee ja regulatiivkomitee menetlused (artiklid 4 ja 5);

– üldreeglina kohaldatakse nõuandemenetlust, mida võib kasutada kõigi poliitikavaldkondade ja igat liiki siduvate rakendusmeetmete (artikli 2 lõige 3) puhul;

– kontrollimenetluse valikukriteeriumide puhul võetakse arvesse komiteemenetluse otsuses sätestatuid. Kuid selleks, et saavutada suuremat järjepidevust ning tagada, et menetlusnõuded oleksid proportsionaalsed vastuvõetavate rakendusaktide iseloomuga, on kõnealused kriteeriumid siduvad selles mõttes, et kõnealust

kontrollimenetlust saab kasutada üksnes siis, kui kriteeriumid on täidetud (artikli 2 lõige 2) ;

– kontrollimenetlus (artikkel 5) toimib järgnevalt:

  - kui komitee esitab kavandatavate meetmete kohta negatiivse arvamuse, ei ole komisjonil võimalik neid vastu võtta. Komisjonil on võimalik esitada eelnõu komiteele uuesti teiseks aruteluks või esitada muudetud eelnõu. Äärmiselt erakorralistel tingimustel on komisjonil võimalik kavandatavad meetmed vastu võtta negatiivsest arvamusest hoolimata, kuid sellisel juhul jääb viimane sõna komiteele ajavahemiku jooksul, mis ei ületa üht kuud;

  - kui arvamust ei esitata, võib komisjon lõpuks otsustada, kas meetmed vastu võtta või mitte, võttes muu hulgas arvesse komitees väljendatud seisukohti;

  - komitee positiivse arvamuse korral võtab komisjon meetmed vastu, välja arvatud juhul, kui erakorralised tingimused või uued asjaolud õigustavad nende vastu võtmata jätmist.

Kontrollimenetluse raames on komiteel seega võimalik vältida seda, et komisjon võtab kavandatavad meetmed vastu, kui liikmesriikide kvalifitseeritud enamus on selle vastu. Kõnealuse menetluse hääletuseeskirjade puhul võetakse arvesse nõukogus nõutavaid hääletuseeskirju, kusjuures nõukogu tegutseb apellatsiooniorganina, et vältida kavandatavate meetmete vastuvõtmist komisjoni poolt komiteemenetluse otsuse raames. Samuti oleks asjakohane, et delegeeritud õigusakti tagasilükkamiseks aluslepingu artikli 290 alusel sarnaneksid kontrollimenetluse raames tegutsevate komiteede hääletuseeskirjad nõukogu hääletuseeskirjadele.

Veel üks uuendus on aga see, et komisjon ei ole kohustatud kavandatavaid meetmeid vastu võtma juhul, kui ei saavutata ei poolt- ega vastuhäälte kvalifitseeritud enamust[1]. Sellistel juhtudel on tõepoolest vaja suuremat paindlikkust, et komisjon saaks kavandatavaid meetmeid muuta. Komisjonil peab olema võimalik otsustada, kas kavandatavaid meetmeid vastu võtta või mitte või esitada komiteele muudetud eelnõu, võttes muu hulgas arvesse komitees väljendatud seisukohti. Sellise paindlikkuse kehtestamine lubab ühest küljest paremini arvesse võtta liikmesriikide seisukohti ja teisest küljest aitab see parandada vastuvõetavate otsuste kvaliteeti ja asjakohasust.

– Nähakse ette erimenetlused, et meetmeid saaks viivitamata kohaldada olukorra tungiva kiireloomulisuse tõttu ja juhul, kui see nähakse ette põhiõigusaktiga (artikkel 6). Kõnealune säte lubab asjaomasel komiteel meedet analüüsida ja esitada selle kohta arvamuse pärast selle vastuvõtmist komisjoni poolt. Kui meede ei ole kontrollimenetluse raames komitee arvamusega kooskõlas, on komisjon kohustatud meetme kehtetuks tunnistama, kuid võib selle jõusse jätta, kui see on põhjendatud piiratud hulgal kaalutlustel, näiteks tervise- ja julgeolekukaalutlustel.

– Ettepanek sisaldab endiselt sätteid komiteede töökorraeeskirjade (artikkel 7) ja komiteemenetlusi käsitleva teabe üldsusele kättesaadavuse (artikli 8 lõige 3) kohta.

---

[1] Komiteemenetluse otsuse raames pidi komisjon kavandatavad meetmed vastu võtma juhul, kui komitee ei suutnud korralduskomitee menetluse raames arvamust esitada ning kui apellatsiooniorganina tegutsev nõukogu ei suutnud regulatiivkomitee menetluse raames otsust vastu võtta.

– Tuginedes komiteemenetluse otsuse rakendamisel saadud kogemusele, on ettepanekusse lisatud ka mitu olulist sätet, mis kujutavad endast üldlevinud tava, kuid mida siiani otsuses ei käsitletud või käsitleti üksnes komiteede töökorraeeskirjades. Need hõlmavad sätteid kirjalike menetluste kasutamise kohta (artikli 3 lõige 5) komiteede arvamuse saamiseks ja kavandatavate meetmete muutmise võimalust, et võtta enne komitee ametliku arvamuse esitamist arvesse selles toimunud arutelusid (artikli 3 lõige 4).

– Ehkki komisjoni rakendamisvolituste teostamise kontrollimisel on oma roll täita üksnes liikmesriikidel, peab mõlemat seadusandjat komiteemenetlustest nõuetekohaselt ja regulaarselt teavitama olemasoleva komiteemenetluse dokumentide registri jätkuva kasutamise kaudu, kusjuures registrit kohandatakse uute menetlustega (artikli 8 lõiked 1 ja 2). See õigus teabele ei peata otsustamisprotsessi, kuna see annaks seadusandjatele aluslepingu artikliga 291 kokkusobimatu tagasivõtmise õiguse.

– Lõpuks nähakse ettepanekus selguse, järjepidevuse ja tõhususe huvides ette olemasoleva õigustiku automaatne vastavusseviimine uute menetlustega (artikkel 10). Kõiki viiteid komiteemenetluse otsuses, välja arvatud selle artiklis 5a sätestatud menetlustele tuleb käsitada viidetena määruse vastavatele menetlustele: sellise lähenemisviisi eeliseks on keerulise olukorra vältimine, milles vanad ja uued komiteemenetlused kehtiksid paralleelselt; ühtlasi välditaks sellega vajadust viia olemasolevad õigusaktid uue korraga vastavusse ükshaaval või koondmääruste abil. Selleks et ette valmistada register, mis peab tehniliselt toime tulema kõigi olemasolevate menetluste automaatse vastavusseviimisega, hakatakse artiklit 10 kohaldama kaks kuud pärast määruse jõustumist.

– Selline uue süsteemi kasutuselevõtt ei mõjuta käimasolevaid menetlusi, mille puhul on arvamus juba esitatud kas komitee koosolekul või kirjaliku menetluse raames (artikkel 11). See ei tähenda, et käimasolevad menetlused, mille puhul ei ole arvamust esitatud, tuleks peatada ja algatada nullist; need peaksid jätkuma: koosolekud peaksid toimuma ja kirjalikud menetlused jätkuma. Sellise vastavusseviimise tagajärjed seonduvad sisuliselt tõepoolest pärast komitee arvamuse vastuvõtmist järgitava menetlusega.

– Artikleid 10 ja 11 ei kohaldata nõukogu otsusega 1999/468/EÜ reguleerimata erimenetluste suhtes, eelkõige menetluste suhtes, mis on loodud ühise kaubanduspoliitika rakendamiseks. Seetõttu kohaldatakse kõnealuseid erimenetlusi jätkuvalt seni, kuni on vastu võetud põhiõigusaktid, mille puhul võetakse arvesse aluslepingu artikliga 291 loodud rakendamisvolituste süsteemi ning käesolevas ettepanekus sätestatud eeskirju ja üldpõhimõtteid, mida kohaldatakse komisjoni rakendamisvolituste teostamise suhtes.

2010/0051 (COD)

Ettepanek:

EUROOPA PARLAMENDI JA NÕUKOGU MÄÄRUS,

millega kehtestatakse eeskirjad ja üldpõhimõtted, mis käsitlevad liikmesriikide läbi viidava kontrolli mehhanisme, mida kohaldatakse komisjoni rakendamisvolituste teostamise suhtes

EUROOPA PARLAMENT JA EUROOPA LIIDU NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingut, eriti selle artikli 291 lõiget 3,

võttes arvesse Euroopa Komisjoni ettepanekut,

toimides seadusandliku tavamenetluse kohaselt[2]

ning arvestades järgmist:

(1) Kui õiguslikult siduvaid Euroopa Liidu õigusakte (edaspidi „põhiõigusaktid") peab rakendama ühetaolistel tingimustel, antakse rakendamisvolitused kõnealuste õigusaktidega komisjonile või põhjendatud juhtudel ning Euroopa Liidu lepingu (edaspidi „ELi leping") artiklites 24 ja 26 sätestatud juhtudel nõukogule.

(2) Euroopa Ühenduse asutamislepingu kontekstis reguleeriti rakendusõiguste komisjonipoolset kasutamist nõukogu 28. juuni 1999. aasta otsusega 1999/468/EÜ.

(3) Euroopa Liidu toimimise lepinguga (edaspidi „alusleping") nõutakse nüüd, et Euroopa Parlament ja nõukogu sätestaksid eeskirjad ja üldpõhimõtted, mis käsitlevad liikmesriikide läbi viidava kontrolli mehhanisme, mida kohaldatakse komisjoni rakendamisvolituste teostamise suhtes.

(4) On vaja tagada, et sellise kontrolli menetlused oleksid konkreetsed, tõhusad ja proportsionaalsed rakendusaktide iseloomuga ning et nende puhul võetaks arvesse aluslepingu institutsionaalseid nõudeid ja otsuse 1999/468/EÜ rakendamisel saadud kogemust ning järgitud ühist tava.

(5) On asjakohane, et nendes põhiõigusaktides, milles nõutakse, et liikmesriigid kontrollivad komisjonipoolset rakendusaktide vastuvõtmist, nähakse selliseks kontrolliks ette liikmesriikide esindajatest koosnevad komiteed, kus eesistujana tegutseb komisjon.

[2] ELT C , , lk .

(6) Komisjonipoolse rakendamisvolituste teostamise suhtes kohaldatavate nõuete lihtsustamiseks peaks eksisteerima vaid kaks menetlust: nõuandemenetlus ja kontrollimenetlus.

(7) Lihtsustamise huvides tuleks komiteede suhtes kohaldada ühiseid eeskirju, sealhulgas nende menetluste toimimise ja arvamuste kirjaliku menetluse raames esitamise võimalusega seonduvaid põhisätteid.

(8) On vaja kehtestada rakendusaktide vastuvõtmiseks kasutatava menetluse valiku kriteeriumid. Selleks, et saavutada suuremat järjepidevust ning tagada, et menetlusnõuded oleksid proportsionaalsed vastuvõetavate rakendusaktide iseloomuga, peaksid kõnealused kriteeriumid olema siduvad.

(9) Kontrollimenetlust tuleks kohaldada üksnes põhiõigusaktide rakendamiseks mõeldud üldmeetmete ja potentsiaalselt olulise mõjuga erimeetmete vastuvõtmise suhtes. Kontrollimenetluse raames liikmesriikide poolt teostatav kontroll peaks olema selline, et kui meetmed ei ole komitee arvamusega kooskõlas, ei saa neid vastu võtta, välja arvatud üksnes äärmiselt erakorralistel tingimustel, mil komisjon saaks meetmed vastu võtta ja neid rakendada piiratud ajavahemiku jooksul negatiivsest arvamusest hoolimata. Kui komitee arvamust ei esita, peaks komisjonil olema võimalik kavandatavaid meetmeid muuta, võttes arvesse komitees väljendatud seisukohti.

(10) Nõuandemenetlust tuleks kohaldada kõigil muudel juhtudel ja juhul, kui seda peetakse kõige sobivamaks.

(11) Kui see on põhiõigusaktiga ette nähtud, peaks olema võimalik vastu võtta meetmeid, mida saab olukorra tungiva kiireloomulisuse tõttu kohaldada viivitamata.

(12) Euroopa Parlamenti ja nõukogu tuleks komiteemenetlustest korrapäraselt teavitada.

(13) Tagada tuleks komiteemenetlusi käsitleva teabe kättesaadavus üldsusele.

(14) Otsus 1999/468/EMÜ tuleks tunnistada kehtetuks. Selleks et tagada üleminek otsuses 1999/468/EÜ sätestatud korralt käesolevas määruses sätestatud korrale, tuleks olemasolevate õigusaktide kõiki viiteid kõnealuses otsuses sätestatud menetlustele, välja arvatud selle artiklis 5a sätestatud kontrolliga regulatiivmenetlusele, käsitada viidetena käesolevas määruses sätestatud vastavatele menetlustele. Otsuse 1999/468/EÜ artiklile 5a viitavate olemasolevate põhiõigusaktide tõttu tuleks kõnealuse artikli toime säilitada.

(15) Käesolev määrus ei mõjuta aluslepingus sätestatud komisjoni õigusi konkurentsieeskirjade rakendamisel,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA MÄÄRUSE:

Artikkel 1
Eesmärk

Käesoleva määrusega kehtestatakse eeskirjad ja üldpõhimõtted, mis kehtivad mehhanismide suhtes, mida kohaldatakse juhul, kui õiguslikult siduva Euroopa Liidu õigusaktiga (edaspidi

„põhiõigusakt”) nõutakse, et liikmesriigid kontrollivad komisjonipoolset siduvate rakendusaktide vastuvõtmist.

Artikkel 2
Menetluse valik

1. Asjaomaste rakendusmeetmete liigist sõltuvalt võidakse põhiõigusaktiga ette näha kontrollimenetluse või nõuandemenetluse kohaldamine.

2. Kontrollimenetlust võidakse kohaldada üksnes järgnevate õigusaktide vastuvõtmise suhtes:

   a) üldised rakendusmeetmed;

   b) muud rakendusmeetmed, mis seonduvad:

      i) ühise põllumajandus- ja kalanduspoliitikaga;

      ii) keskkonna, julgeoleku ja turvalisuse või inimeste, loomade või taimede tervise või julgeoleku kaitsmisega;

      iii) ühise kaubanduspoliitikaga.

3. Kõigi muude rakendusmeetmete ja vajaduse korral lõikes 2 nimetatud rakendusmeetmete suhtes kohaldatakse nõuandemenetlust.

Artikkel 3
Üldsätted

1. Kui põhiõigusaktiga nähakse ette artiklites 4, 5 ja 6 viidatud menetluste kohaldamine, kohaldatakse käesoleva artikli lõigete 2–6 sätteid.

2. Komisjoni abistab komitee, kuhu kuuluvad liikmesriikide esindajad ja eesistujana komisjoni esindaja.

3. Eesistuja esitab komiteele võetavate meetmete eelnõu.

4. Komitee analüüsib kavandatavaid meetmeid. Eesistuja võib arvamuse esitamiseni esitada kavandatavate meetmete muudetud versiooni, et võtta arvesse komitees toimunud arutelusid. Sel eesmärgil võib eesistuja kokku kutsuda mitmeid komitee koosolekuid. Tähtaja jooksul, mille määrab eesistuja lähtuvalt küsimuse kiireloomulisusest, esitab komitee eelnõu kohta oma arvamuse.

5. Eesistuja võib saada komitee arvamuse kirjaliku menetluse raames. Eesistuja saadab komiteeliikmetele kavandatavad meetmed, mille kohta soovitakse nende arvamust saada, ja määrab küsimuse kiireloomulisusest lähtuvalt tähtaja. Komiteeliige, kes enne määratud tähtaja möödumist otsesõnu ei väljenda vastuseisu ega loobu hääletamisest, loetakse kavandatavad meetmed vaikimisi heakskiitnuks.

   Kooskõlas eelmise lõiguga määratud tähtaja jooksul võib iga komiteeliige taotleda kirjaliku menetluse lõpetamist ja kavandatavate meetmete analüüsimist komitee

koosolekul. Eesistuja võib otsustada kirjalikku menetlust jätkata või selle tulemust saavutamata lõpetada, viimati nimetatud juhul kutsutakse võimalikult kiiresti kokku komitee koosolek.

6. Komitee arvamus protokollitakse. Iga liikmesriik võib taotleda oma seisukoha protokollimist.

Artikkel 4
Nõuandemenetlus

1. Komitee esitab oma arvamuse, vajaduse korral pärast hääletamist. Kui komitee hääletab, esitatakse arvamus aluslepingu artikli 238 lõikes 1 sätestatud häälteenamusega.

2. Komisjon otsustab võetavad meetmed, võttes võimalikult suurel määral arvesse komitees toimunud arutelude põhjal tehtud järeldusi ja esitatud arvamust. Ta teatab komiteele, millisel viisil komitee arvamust on arvestatud.

Artikkel 5
Kontrollimenetlus

1. Komitee esitab oma arvamuse ELi lepingu artikli 16 lõigetes 4 ja 5 sätestatud kvalifitseeritud häälteenamusega.

2. Kui kavandatavad meetmed on komitee arvamusega kooskõlas, võtab komisjon need vastu, välja arvatud juhul, kui esile on kerkinud erakorralised tingimused või uued asjaolud, mis õigustaksid meetmete vastu võtmata jätmist. Sellisel juhul võib eesistuja esitada komiteele võetavate meetmete uue eelnõu.

3. Kui kavandatavad meetmed ei ole komitee arvamusega kooskõlas, ei võta komisjon neid vastu. Eesistuja võib esitada kavandatavad meetmed komiteele täiendavaks aruteluks või esitada kavandatavate meetmete muudetud versiooni.

4. Kui arvamust ei esitata, võib komisjon kavandatavad meetmed vastu võtta. Kui komisjon kavandatavaid meetmeid vastu ei võta, võib eesistuja esitada komiteele kavandatavate meetmete muudetud versiooni.

5. Erandina lõikest 3 võib komisjon vastu võtta kavandatavad meetmed, mis ei ole komitee arvamusega kooskõlas, juhul kui nende viivitamata vastu võtmata jätmine häiriks märkimisväärselt turge või ohustaks inimeste julgeolekut või turvalisust või ELi finantshuve.

Sellisel juhul teatab komisjon komiteele viivitamata meetmete vastuvõtmise põhjused ja komisjon võib esitada meetmed komiteele teiseks aruteluks. Kui vastuvõetud meetmed ei ole komitee teise arvamusega kooskõlas või kui meetmeid ei ole ühe kuu jooksul pärast nende vastuvõtmist esitatud teiseks aruteluks, tunnistab komisjon meetmed viivitamata kehtetuks. Kui meetmed on komitee teise arvamusega kooskõlas või kui arvamust ei esitata, jäävad kõnealused meetmed jõusse.

Artikkel 6
Viivitamata kohaldatavad meetmed

1. Erandina artiklitest 4 ja 5 võidakse põhiõigusaktiga ette näha, et olukorra tungiva kiireloomulisuse tõttu kohaldatakse käesoleva artikli lõigetes 2–5 esitatud sätteid.

2. Komisjon võtab vastu meetmed, mida kohaldatakse viivitamata.

3. Eesistuja esitab lõikes 2 nimetatud meetmed viivitamata asjaomasele komiteele, et vastavalt põhiõigusaktis sätestatud menetlusele saada selle arvamus.

4. Kontrollimenetluse puhul, mil meetmed ei ole komitee arvamusega kooskõlas, nagu on kirjeldatud artikli 5 lõikes 3, tunnistab komisjon lõike 2 kohaselt vastuvõetud meetmed kehtetuks.

5. Erandina lõikest 4 võib komisjon meetmed jõusse jätta keskkonna või inimeste, loomade või taimede tervise või julgeoleku kaitse, mereressursside säilitamise või julgeoleku või turvalisusega seonduvatel põhjendustel või selleks, et vältida turgude häirimist või selle ohtu. Sellistel juhtudel esitab eesistuja komiteele viivitamata samad meetmed teiseks aruteluks või meetmete muudetud versiooni.

   Lõikes 2 nimetatud meetmed jäävad jõusse nende kehtetuks tunnistamise või asendamiseni muu rakendusaktiga.

Artikkel 7
Töökorraeeskirjad

1. Iga komitee võtab eesistuja ettepanekul liikmete häälteenamusega vastu oma töökorra, mille aluseks on standardeeskirjad, mille komisjon avaldab *Euroopa Liidu Teatajas*.

   Vajaduse korral kohandavad olemasolevad komiteed oma töökorraeeskirjad standardeeskirjadega.

2. Komiteedele kohaldatakse komisjoni suhtes kehtivaid dokumentide üldsusele kättesaadavuse ja andmekaitse põhimõtteid ja tingimusi.

Artikkel 8
Komiteemenetlusi käsitlev teave

1. Komisjon peab komiteemenetluste registrit, milles sisalduvad:

   a) komiteede koosolekute päevakorrad,

   b) protokollide kokkuvõtted ning nimekirjad asutustest ja organisatsioonidest, kuhu kuuluvad liikmesriikide poolt neid esindama määratud isikud,

   c) kavandatavad meetmed, mille kohta komiteedel palutakse esitada arvamus,

   d) hääletustulemused,

e) komiteede arvamuse esitamise järel koostatud kavandatavate meetmete lõppversioon,

f) teave meetmete komisjoni poolt lõpliku vastuvõtmise kohta ning

g) statistilised andmed komiteede töö kohta.

2. Euroopa Parlamendil ja nõukogul on lõikes 1 nimetatud teabele juurdepääs.

3. Registris avaldatakse viited kõigile lõike 1 punktides a–f nimetatud dokumentidele ning lõike 1 punktis g nimetatud teabele.

Artikkel 9
Otsuse 1999/468/EÜ kehtetuks tunnistamine

Otsus 1999/468/EÜ tunnistatakse kehtetuks.

Kehtetuks tunnistatava otsuse artiklile 5a viitavate olemasolevate põhiõigusaktide tõttu säilitatakse kõnealuse artikli toime.

Artikkel 10
Olemasolevate põhiõigusaktide muutmine

1. Juhul kui enne käesoleva määruse jõustumist vastuvõetud põhiõigusaktides on sätestatud otsusega 1999/468/EÜ kooskõlas olev komisjoni rakendamisvolituste teostamine, kohaldatakse järgnevaid eeskirju:

a) viidet otsuse 1999/468/EÜ artiklile 3 käsitatakse viitena käesoleva määruse artiklile 4;

b) viidet otsuse 1999/468/EÜ artiklitele 4 ja 5 käsitatakse viitena käesoleva määruse artiklile 5;

c) viidet otsuse 1999/468/EÜ artiklile 6 käsitatakse viitena käesoleva määruse artiklile 6;

d) viidet otsuse 1999/468/EÜ artiklitele 7 ja 8 käsitatakse viitena käesoleva määruse artiklile 8.

2. Kõigi olemasolevate komiteede suhtes kohaldatakse käesoleva määruse artikleid 3 ja 7.

Artikkel 11
Üleminekukord

Käesolev määrus ei mõjuta käimasolevaid menetlusi, mille puhul komitee on oma arvamuse otsuse 1999/468/EÜ kohaselt juba esitanud.

Artikkel 12

Käesolev määrus jõustub 1. oktoobril 2010.

Käesoleva määruse artiklit 10 kohaldatakse alates 1. detsembrist 2010.

Käesolev määrus on tervikuna siduv ja vahetult kohaldatav kõikides liikmesriikides.

Brüssel,

Euroopa Parlamendi nimel	*Nõukogu nimel*
president	*eesistuja*